

jogo gluznosć by dospołna byla, gab swojej starejšchej pschi se měł, abo wězej drugich luži. Pětko tež niz nepožedašcho, ako jan, ab jogo nan k němu pschisheł. A Robinson žašcho k němu: Rozomej sašej zołn naporasch a potom po twojogo nana jěsch? Kač se Pětko rozwjabeli, kač jo skokał a rejo- wał, možo sebe kuždy myklišch. Sužo na žajtšcha chapjašchtej zołn žěkašch, a jeju žěto spěchowašcho něto wěle lepej, něžli předny ras, dokulž mějašchtej šekery a piły a drugi rěd.

Kaš dopońa, ako běšchtej pilnie juž wot žajtšchego žěkašej, pošla Robinson Pětkka k morju po nopawu, ab sebe dobry hobeđ pschigotowašej. Ten pač se jěšno roschi wołajuzy: Woni šu tud! Woni šu tud! Robinson se powlěknu a groni: Čhto jo tud?

O, o! jaden, dwa, tšchi, — šchescz zołnow! wotgroni Pětko.

Robinson chwatašcho na goru a glě- dašcho na morjo, a lej, žiwe luže běchu se šchesczimi zołnami pschijěli a pschi jogo kupe šastali, a tšchěchu rowno na kraj stupišch. Robinson gnašcho malšnje dołoj a pscha- šchašcho Pětkka, lež zo jomu pomogašch, gaž mjaš nim a žiwymi by k bitwe pschischo.

S mojim žywenim zu ša tebe wojowašch! wotgroni Pětko. Dere, groni Robinson, ga zomej s Božuju pomozu jim jich grosny statk šakasašch. A Robinson wese tu nejmenšchu kanunu, šchescz bušchkow, štyri pistolije a dwě šabli, teč pulber a kule. Něto pschipnje sebe kuždy wotšchy mjaž, šatka sebe dwě pistoliji a tšchi buščki na rame; a tač se